

Regel een Vertel een leugen

Het is het standaardgeluid van een berichtje dat binnenkomt, een stil *piep piep* in de nacht. Owen wordt er niet wakker van. Het zou mij ook niet hebben gewekt als ik niet al wakker was geweest. Ik lig de duisternis in te staren terwijl de baby aan mijn borst zachtjes snuffelt. Ze drinkt niet echt maar laat mijn tepel ook niet helemaal los.

Ik lig een ogenblik aan het berichtje te denken en vraag me af van wie het kan zijn. Wie zou er op dit tijdstip appen? Niemand van mijn vrienden is nu wakker... tenzij bij Milly de bevalling al is begonnen... Lieve hemel, het zal Milly toch niet zijn? Ik had beloofd Noah op te halen als Milly's ouders niet op tijd vanuit Devon bij haar konden zijn om op hem te passen, maar ik had nooit gedacht...

Vanwaar ik lig kan ik net niet bij de telefoon. Uiteindelijk maak ik Freya met een vinger in haar mondhoek los van mijn tepel en wieg haar zachtjes op haar rug. Ze heeft haar buikje vol melk, en haar ogen rollen weg zoals bij iemand die stoned is. Ik kijk een ogenblik naar haar en laat mijn handpalm lichtjes op haar stevige lijfje rusten. Ik voel het kloppen van haar hart in het vogelkooitje dat haar borstkas is terwijl ze dieper in slaap valt. Dan draai ik me om om mijn telefoon te checken. Mijn hart gaat iets sneller kloppen, een zwakke echo van mijn dochters hart.

Terwijl ik mijn code intik en mijn ogen een beetje dichtknijp tegen het schelle licht van het scherm, zeg ik tegen mezelf dat ik

niet zo dwaas moet doen. Milly is pas over vier weken uitgerend. Waarschijnlijk is het een spambericht. *Hebt u overwogen een vergoeding te eisen van uw verzekering tegen wanbetaling?*

Wanneer ik de telefoon heb ontgrendeld, zie ik dat het Milly niet is. En het appje bestaat uit maar vier woorden.

Ik heb jullie nodig.

Het is halfvier 's ochtends en ik ben klaarwakker. Ijsberend over de koude keukenvloer bijt ik op mijn nagels in een poging het verlangen naar een sigaret te onderdrukken. Ik rook al bijna tien jaar niet meer, maar soms kan de behoefte me onverwacht overvallen, als ik gestrest of bang ben.

Ik heb jullie nodig.

Ik hoef niet te vragen wat dat betekent, want dat weet ik; net zoals ik weet wie het appje heeft gestuurd, ook al herken ik het telefoonnummer niet.

Kate.

Kate Atagon.

Alleen al de klank van haar naam roept een haarscherp beeld bij me op, alsof ze in levenden lijve voor me staat – de geur van haar zeep, de sproeten op haar neusbrug, kaneelbruin op haar olijfkleurige huid. Kate. Fatima. Thea. En ik.

Ik sluit mijn ogen en zie ze allemaal voor me. De telefoon in mijn zak voelt warm aan, wachtend op de berichtjes die gaan komen.

Fatima ligt vast te slapen naast Ali, tegen zijn rug genesteld. Haar reactie zal rond zes uur 's ochtends komen, wanneer ze opstaat om het ontbijt voor Nadia en Samir te maken en ze klaar te maken voor school.

Thea... Bij Thea krijg ik lastiger een beeld. Als ze nachtdienst heeft, zit ze nu in het casino, waar het personeel geen telefoon bij zich mag hebben. Tot het einde van hun dienst liggen hun telefoons opgeborgen in lockers. Zou haar dienst er om een uur of acht vanochtend op zitten? Dan gaat ze eerst nog iets drinken met de andere meiden, en daarna zal ze reageren, opgewonden na een succesvolle nacht van omgaan met klanten, fiches ordenen en uitkijken naar valsspelende kaarters en professionele gokkers.

En Kate. Kate is vast wakker. Zij heeft immers het appje gestuurd. Ze zit vast aan haar vaders werktafel – die nu van haar is, neem ik aan – voor het raam dat uitkijkt over de Reach. Het water kleurt bleekgrijs in het vroege ochtendlicht en weerspiegelt de wolken en het donkere silhouet van de Watermolen. Ze rookt vast, zoals ze altijd deed. Haar ogen zijn op de getijden gericht, de eindeloos wisselende, kerende getijden, op het uitzicht dat nooit verandert en toch van het ene moment op het andere nooit hetzelfde is. Net als Kate zelf.

Ze heeft haar lange haar achterovergekamd zodat haar delicate gelaatstrekken te zien zijn, en ook de lijntjes die door tweeëndertig jaren wind en zee in haar ooghoeken zijn geëtst. Haar vingers zitten vol olievert die in haar nagelriemen is gesleten en onder haar nagels zit, haar ogen zijn op hun donkerste grijsblauw en haar blik is diep en ondoorgrondelijk. Ze zit te wachten op onze reacties. Maar ze weet wat we zullen zeggen, wat we altijd hebben gezegd wanneer we dat bericht kregen, die vier woorden.

Ik kom eraan.

Ik kom eraan.

Ik kom eraan.

‘Ik kom eraan!’ schreeuw ik naar boven als ik Owen boven het geluid van Freya’s slaperige huilkreetjes uit hoor roepen.

Wanneer ik de slaapkamer binnenkom, zie ik hem met Freya in zijn armen heen en weer lopen. Zijn gezicht is nog roze en verkreukeld van de slaap.

‘Sorry,’ zegt hij, een geeuw onderdrukkend. ‘Ik probeerde haar rustig te krijgen, maar niets helpt. Je weet hoe ze is als ze honger heeft.’

Ik kruip op het bed, ga met een kussen in mijn rug tegen het hoofdeinde zitten en neem Freya van Owen over. Ze is rood aangelopen van verontwaardiging en kijkt me even beledigd aan, voordat ze tevreden murmelend naar mijn tepel hapt.

Het is stil in huis, op Freya’s gulzige zuiggeluiden na. Owen gaapt weer, woelt door zijn haar en kijkt naar de klok. Dan begint hij zijn ondergoed aan te trekken.

‘Sta je al op?’ vraag ik verbaasd.

Hij knikt. ‘Ja, ik moet er toch om zeven uur uit. Het heeft nu geen zin meer om terug in bed te kruipen. Ik haat maandagen.’

Ik kijk op de klok: zes uur. Het is later dan ik dacht. Ik had me niet gerealiseerd dat ik zo lang door de keuken had lopen ijsberen.

‘Waarom ben jij eigenlijk al op?’ vraagt hij. ‘Ben je wakker geworden van de vuilniswagen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik kon niet slapen.’

Een leugen. Ik was bijna vergeten hoe ze op mijn tong voelen, glad en misselijkmakend. Ik voel de harde, warme bobbel in de zak van mijn ochtendjas en verwacht ieder moment het trilsignaal.

‘O, vandaar.’ Hij onderdrukt weer een geeuw en begint zijn overhemd dicht te knopen. ‘Wil je ook koffie?’

‘Graag,’ zeg ik. En dan, wanneer hij de kamer uit loopt: ‘Owen...’

Maar hij is al weg en hoort me niet.

Tien minuten later is hij terug met de koffie. Inmiddels weet ik wat ik zal zeggen en hoe ik het tussen neus en lippen door zal laten vallen. Ik slik iets weg en bevochtig mijn lippen. Mijn mond is kurkdroog van de zenuwen.

‘Owen, ik kreeg gisteren een appje van Kate.’

‘Kate van je werk?’ Hij zet de koffie iets te hard neer op het nachtkastje, waardoor er koffie over de rand klotst. Om mijn boek te beschermen veeg ik het plasje op met de mouw van mijn ochtendjas. Het geeft me de tijd om over mijn antwoord na te denken.

‘Nee, Kate Atagon. Je weet wel, die oude klasgenoot van me.’

‘O, dié Kate. Was zij niet degene die met haar hond naar die bruiloft kwam?’

‘Dat klopt. Shadow.’

Ik zie Shadow voor me: een witte Duitse herder met een zwarte snuit en een zwartgevlekte rug. Ik zie hem weer in de deuropening staan, grommend naar vreemden, of liggend op zijn rug om de mensen van wie hij houdt zijn sneeuw witte buik aan te bieden.

‘En?’ dringt Owen aan.

Ik besef dat ik zit te mijmeren. ‘O, eh...’ Even ben ik de draad kwijt. ‘Ze vroeg of ik zin had om te komen logeren, en ik denk erover te gaan.’

‘Lijkt me een leuk idee. Wanneer ga je naar haar toe?’

‘Zo snel mogelijk. Ze vroeg of ik gelijk wilde komen.’

‘En Freya dan?’

‘Die gaat mee.’

Natuurlijk, had ik er bijna aan toegevoegd. Freya weigert uit de fles te drinken, wat Owen en ik ook proberen. De enige keer dat ik naar een feestje ben geweest heeft ze van halfacht tot elf uur aan één stuk door gehuild, totdat ik ons appartement kwam binnengestormd en haar uit Owens vermoeide, gevoelloze armen griste.

Weer is het stil. Freya legt haar hoofd in haar nek en kijkt me met een lichte frons op haar voorhoofd aan. Dan laat ze een zacht boertje, om zich vervolgens weer aan haar belangrijkste taak te wijden: drinken. Ik zie de ene na de andere gedachte over Owens gezicht flitsen: dat hij ons zal missen, dat hij het bed voor zich alleen zal hebben, dat hij kan uitslapen.

‘Dan kan ik aan de kinderkamer beginnen,’ zegt hij ten slotte.

Ik knik, hoewel dit al wekenlang een punt van discussie is. Owen wil de slaapkamer – en mij – weer voor zich alleen hebben. Hij vindt dat Freya naar een eigen kamer kan als ze zes maanden is. Ik... ben het niet met hem eens. Dat is deels de reden dat ik nog altijd geen tijd heb gevonden om de logeerkamer uit te ruimen en in vrolijke babykleuren over te schilderen.

‘Oké,’ zeg ik.

‘Als ik jou was, nam ik de uitnodiging aan.’ Owen draait zich om en begint een stropdas uit te zoeken. ‘Heb je de auto nodig?’ vraagt hij over zijn schouder.

‘Nee hoor. Ik ga wel met de trein. Kate komt me vast van het station halen.’

‘Weet je het zeker? Je zult veel spullen voor Freya moeten meenemen. Zit hij recht?’

‘Wat?’ Het duurt even voordat ik begrijp dat hij op zijn stropdas doelt. ‘Eh, ja, hij zit recht. Heus, ik ga liever met de trein. Dat lijkt me handiger. Dan kan ik Freya voeden als ze wakker wordt. Ik doe haar spullen wel onder in de kinderkamer.’ Hij reageert niet, en ik realiseer me dat hij met zijn gedachten al bij zijn werk is en zijn to-dolijstjes naloopt, zoals ik zelf een paar maanden geleden ook nog deed. Het lijkt een ander leven. ‘Goed, dan vertrek ik vandaag, als je het niet erg vindt.’

‘Vandaag?’ Hij pakt zijn kleingeld van de commode, laat het in zijn zak glijden en geeft me vervolgens een afscheidszoen op mijn voorhoofd. ‘Vanwaar die haast?’ vraagt hij.

‘Ik heb geen haast, hoor,’ lieg ik. Ik merk dat ik bloos. Ik heb een hekel aan liegen. Vroeger had ik er geen enkele moeite mee, totdat ik geen keus meer had. Niet dat ik er nog vaak aan denk – omdat het een gewoonte is? – maar het is nog altijd op de achtergrond aanwezig, als een zeurende kiespijn die soms even opvlamt.

Ik vind het vreselijk om tegen Owen te liegen. Op de een of andere manier heb ik hem er altijd buiten weten te houden, maar nu wordt hij er ongewild bij betrokken. Ik denk aan Kates appje, dat als een soort gif uit mijn telefoon lijkt te lekken en alles in de kamer dreigt aan te tasten.

‘Kate zit op het moment tussen twee projecten in, dus het komt haar nu goed uit. En mij ook eigenlijk wel, omdat ik over een paar maanden ook weer aan het werk moet.’

‘Oké.’ Hij lijkt verbaasd maar niet wantrouwig. ‘Nou, dan zal ik je maar een echte afscheidskus geven.’

Hij kust me innig, en meteen weet ik weer waarom ik van hem hou en hem niet wil bedriegen. Dan trekt hij zich terug en kust Freya. Ze draait haar ogen opzij en kijkt hem bedenkelijk aan, stopt even met zuigen en drinkt dan weer heel geconcentreerd verder. Die vastberadenheid vind ik altijd zo grappig aan haar.

‘Ik hou ook van jou, kleine vampier,’ zegt Owen teder. Dan, tegen mij: ‘Hoelang ben je onderweg, denk je?’

‘Een uur of vier? Hangt af van de overstaptijden.’

‘Oké. Nou, amuseer je en app me als je er bent. Hoelang denk je weg te blijven?’

‘Een paar dagen?’ probeer ik voorzichtig. ‘Ik ben voor het weekend wel weer terug.’ Weer een leugen. Ik heb geen idee. Ik blijf zolang Kate wil dat ik blijf. ‘Ik zie wel wat ik doe als ik er ben.’

‘Oké,’ zegt hij weer. ‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou.’ Dat is tenminste de waarheid.

Ik kan me tot op de dag, bijna tot op het uur en de minuut nauwkeurig herinneren wanneer ik Kate voor het eerst ontmoette. Het was in september. Ik nam de trein naar Salten, een vroege, zodat ik op tijd voor de lunch op school zou aankomen.

‘Pardon!’ riep ik nerveus over het perron, mijn stem schril van paniek. Het meisje voor me draaide zich om. Ze was heel lang en buitengewoon mooi, met een lang, nogal hooghartig gezicht, als op een schilderij van Modigliani. De punten van haar zwarte haar, dat tot haar middel viel, waren goudblond gebleekt, en de kleur ging subtiel over naar zwart. Haar spijkerbroek had scheuren op de bovenbenen.

‘Wat is er?’

‘Sorry, maar is dit de trein naar Salten?’ vroeg ik hijgend.

Ze bekeek me van top tot teen, en ik voelde dat ze me inschatte. Ze nam het schooluniform van Salten House in zich op, de marineblauwe rok, stijf van nieuwigheid, en de smetteloze blazer die ik die ochtend voor het eerst van de klerhanger had gehaald.

‘Dat weet ik niet,’ zei ze uiteindelijk, en ze draaide zich om naar een meisje achter haar. ‘Is dit de trein naar Salten, Kate?’

‘Doe niet zo lullig, Thé,’ zei het meisje. Haar schorre stem klonk te oud voor haar; volgens mij kon ze niet ouder zijn dan zestien of zeventien. Ze had heel kortgeknipt lichtbruin haar dat haar gezicht omlijstte, en toen ze naar me glimlachte rimpelden de kaneelkleurige sproeten op haar neus. ‘Ja, dit is de trein naar Salten. Zorg wel dat je in de goede helft stapt, want de trein splitst zich in Hampton’s Lee.’

Ze draaiden zich om en waren al halverwege het perron voor-

dat ik beseftte dat ik ze niet had gevraagd welke helft de goede was.

Ik keek omhoog naar het mededelingenbord.

VOORSTE ZEVEN WAGONS GAAN NAAR SALTEN las ik op het bord, maar wat bedoelden ze met ‘vorste’? De wagons het dichtst bij de toegangspoortjes, of de wagons die als eerste het station uit zouden rijden?

Er was geen beambte aan wie ik het kon vragen, en op de klok boven mijn hoofd zag ik dat ik niet veel tijd meer had. Daarom liep ik uiteindelijk naar het verste stuk van de trein, waar de twee andere meisjes naartoe waren gelopen, en sleurde mijn zware koffer achter me aan de wagon in.

Het was een coupé met maar zes stoelen, en ze waren allemaal onbezet. Bijna zodra ik de deur had dichtgeslagen hoorde ik het fluitje van de conducteur. Met het vreselijke gevoel dat ik wel eens helemaal in het verkeerde deel van de trein zou kunnen zitten zakte ik op een bankje neer. De kriebelige wollen bekleding voelde ruw aan tegen mijn benen.

Met gekletter en het knarsen van metaal op metaal reed de trein de donkere grot die het station was uit. De zon viel zo plotseling de coupé binnen dat hij me verblindde. Ik liet mijn hoofd tegen de rugleuning van het bankje rusten en sloot mijn ogen tegen het schelle licht. Terwijl we vaart begonnen te maken, merkte ik dat ik me voorstelde wat er zou gebeuren als ik niet kwam opdagen in Salten, waar de huismeesteres me zou opwachten. Wat nou als ik zou worden meegevoerd naar Brighton of Canterbury, of heel ergens anders naartoe? Erger nog: wat nou als ik uiteindelijk in tweeën zou worden gedeeld wanneer de trein zich splitste? Dan zou ik twee levens leiden die voortdurend verder uiteenliepen en steeds meer vervreemden van de persoon die ik eigenlijk geworden zou moeten zijn...

‘Hallo,’ zei een stem, en mijn ogen schoten open. ‘Ik zie dat je de trein hebt gehaald.’

Het was het lange meisje dat ik op het perron had gesproken, degene die door het andere meisje Thé was genoemd. Ze stond in de deuropening van mijn coupé tegen de houten deurpost geleund en draaide een niet aangestoken sigaret in haar vingers rond.

‘Ja,’ zei ik, een beetje boos omdat haar vriendin en zij me niet even hadden verteld welke helft ik moest hebben. ‘Dat hoop ik in elk geval. Deze helft van de trein gaat toch naar Salten?’

‘Klopt,’ zei het meisje laconiek. Ze bekeek me weer van top tot teen, tikte met haar sigaret tegen de deurpost en zei met een air alsof ze op het punt stond me een dienst te bewijzen: ‘Hoor eens, ik ben echt geen bitch, maar ik wil je wel even zeggen dat mensen hun uniform niet in de trein dragen.’

‘Wat?’

‘Ze kleden zich in Hampton’s Lee om. Het is... ik weet niet. Gewoon een dingetje. Ik dacht: dat laat ik je even weten. Alleen brugklassers en nieuwe leerlingen dragen het de hele reis. Je valt er nogal door op.’

‘Dus... jij zit ook op Salten House?’

‘Ja. Voor straf.’

‘Thea is van school gestuurd,’ zei een stem achter haar. Ik zag het andere meisje, met het korte haar, op de gang staan terwijl ze twee koppen thee recht probeerde te houden. ‘Van drie andere scholen. Salten is haar laatste kans. Geen andere school wilde haar hebben.’

‘Ik ben tenminste geen liefdadigheidsgeval,’ zei Thea, al merkte ik aan de manier waarop ze het zei dat de twee vriendinnen waren en dat de stekelige opmerkingen onderdeel van hun act waren. ‘Kates vader is de tekenleraar,’ vertelde ze me. ‘Een gratis plek voor zijn dochter is onderdeel van zijn contract.’

‘Thea zal nooit in aanmerking komen voor liefdadigheid,’ zei Kate. *Rijke ouders*, zei ze zonder geluid over de koppen thee heen, en ze knipoogde. Ik probeerde niet te glimlachen.

Thea en zij keken elkaar aan. Ik voelde dat ze een woordeloze vraag en een al net zo woordeloos antwoord met elkaar wisselden. Thea nam het woord.

‘Hoe heet je?’

‘Isa,’ zei ik.

‘Waarom kom je niet bij Kate en mij zitten, Isa?’ Ze trok een wenkbrauw op. ‘Onze coupé is een stukje verderop.’

Ik haalde diep adem en gaf haar een korte hoofdknik, met het

gevoel dat ik op het punt stond van een heel hoge duikplank af te stappen. Toen ik mijn koffer pakte en achter de weglappende Thea aan liep, had ik geen idee dat ik met die ene simpele daad mijn leven voorgoed had veranderd.

Het is vreemd om weer op Victoria Station te zijn. De trein naar Salten is nieuw, met wagons zonder coupés en automatische deuren, heel anders dan die ouderwetse klapdeuren in de trein naar school. Maar het perron is niets veranderd. Ik realiseer me dat ik deze plek – en alles wat bij die tijd hoort – al zeventien jaar onbewust heb vermeden.

Mijn koffie to go balanceert vervaarlijk in mijn ene hand terwijl ik Freya's kinderwagen met de andere de trein in til. Nadat ik mijn koffie op een leeg tafeltje heb neergezet, begin ik het gebruikelijke gevecht om de reiswieg van de kinderwagen te tillen. Geërgerd worstel ik met de gespen en sluitingen die weigeren los te laten. Gelukkig is het rustig in de trein. De wagon is bijna leeg, dus ik hoef me niet opgelaten te voelen omdat er mensen voor of achter me staan of zich in de te krappe ruimte langs me heen proberen te wringen. Eindelijk – net als het fluitsignaal klinkt en de trein schokkend en steunend in beweging komt – geeft de laatste sluiting mee en schiet de vederlichte reiswieg los. Ik installeer de nog altijd slapende Freya op veilige afstand van het tafeltje waarop mijn koffie staat.

Als ik terugloop om mijn bagage te halen, neem ik de koffie mee. Ik heb nare visioenen van gloeiende koffie die door het schokken van de trein over Freya heen vliegt. Irrationeel, ik weet het; tenslotte heb ik haar aan de andere kant van het gangpad geïnstalleerd. Maar sinds haar geboorte ben ik een ander mens geworden. Al mijn angsten – die vroeger werden opgewekt door splitsende treinen, vreemde taxichauffeurs en praten met onbekenden – draaien nu om Freya.

Eindelijk zijn we allebei comfortabel geïnstalleerd, ik met

mijn boek en mijn koffie, zij slapend in haar reiswieg, met haar knuffellapje tegen haar wang geklemd. Zo in het junizonnetje lijkt ze net een engeltje, met haar lieve gezichtje en ongelooflijk gave, stralende huid, en ik word overspoeld door liefde voor haar. Een liefde die zo vurig is dat het pijn doet, alsof die gloeiende koffie over mijn hart is uitgegoten. Even ben ik alleen nog haar moeder en bestaat de wereld louter uit ons tweeën en deze poel van zonneschijn en liefde.

Dan beseft ik dat mijn telefoon piept.

Fatima Chaudhry lees ik op het scherm. En mijn hart slaat op hol.

Met trillende handen open ik haar appje.

Ik kom eraan, schrijft ze. Als de kinderen vanavond in bed liggen, pak ik de auto. Om een uur of 9 à 10 ben ik er.

Dus het is begonnen. Er is nog geen bericht van Thea, maar dat komt zeker nog. De betovering van het moment is verbroken. Ik kan niet langer doen alsof ik alleen met Freya ben en we gewoon een vakantietripje naar zee maken. Ik herinner me weer waarom ik werkelijk in deze trein zit. En wat we hebben gedaan.

Ik zit in de trein van 12.05 vanaf Victoria Station, app ik terug aan de anderen. Haal je me op uit Salten, Kate?

Geen reactie. Maar ik weet dat ze me niet zal laten staan.

Ik sluit mijn ogen en leg mijn hand op Freya's borst om haar aanwezigheid te voelen. Dan probeer ik te slapen.

Ik schrik wakker van het helse kabaal van schrapend metaal. Mijn hart gaat als een razende tekeer, en mijn eerste reflex is om Freya vast te pakken. Even weet ik niet wat me heeft gewekt. Dan beseft ik dat we in Hampton's Lee zijn aangekomen en dat de trein wordt gesplitst. Freya beweegt onrustig in haar reiswieg. Zo te zien zal ze met een beetje geluk gewoon verder slapen. Maar dan klinkt het schrapen van metaal opnieuw, oorverdovend dit keer. Haar ogen schieten open van schrik en verontwaardiging, haar gezicht vertrekt en ze begint te krijsen van woede en honger.

'Sst...' sus ik. Ik bevrijd haar wriemelende lijfje uit de warme cocon van dekens en speeltjes en til haar op. 'Sst... Het is oké, lieverd. Alles is goed, schatje. Niks aan de hand.'

Haar donkere ogen fonkelen en ze stoot met haar boze gezichtje tegen mijn borst, terwijl ik mijn blouse losknoop en het inmiddels vertrouwde, maar nog altijd vreemde opstuwen van melk voel.

Terwijl Freya drinkt, klinkt er een laatste schrapen van metaal, gevolgd door een fluitsignaal. Langzaam komt de trein in beweging en verlaat het station. De perrons maken plaats voor zijsporen, daarna voor huizen en ten slotte voor weilanden en telegraafpalen.

Het uitzicht is hartverscheurend vertrouwd. In al die jaren dat ik in Londen heb gewoond, was de stad in een voortdurende staat van verandering – net als Freya, die ook verandert met de dag. Op de ene plek wordt een winkel geopend, op de andere een café gesloten. Bijna van de ene dag op de andere doemen nieuwe gebouwen op zoals de Gherkin en de Shard, op een braakliggend terrein verschijnt een grote supermarkt, appartementencomplexen schieten als paddenstoelen uit de grond. Het ene moment is het nog een vochtig terrein met gebarsten beton, het andere is het volgebouwd.

Maar deze treinreis is nog precies hetzelfde.

Daar is de uitgebrande iep.

Daar de vervallen bunker uit de Tweede Wereldoorlog.

Daar de gammele brug die de treinwielen doet galmen in de afgrond.

Als ik mijn ogen sluit, zit ik weer in de coupé met Kate en Thea, die lachend de rokken van hun schooluniform over hun spijkerbroeken trekken, hun blouses dichtknopen en hun dassen boven hun spencers strikken. Thea droeg kousen, en ik weet nog hoe ze die opstroopte over haar slanke benen en onder haar voorgeschreven rok aan haar jarretels vastgespte. Toen ik een glimp van haar blote dij opving, begonnen mijn wangen te gloeien. Met bonzend hart wendde ik mijn blik af naar de herfstige akkers vol graan, en Thea giechelde om mijn preutse reactie.

‘Ik zou maar opschieten,’ zei Kate loom tegen haar. Ze was al omgekleed en had haar spijkerbroek en laarzen opgeborgen in haar koffer in het bagagerek. ‘We zijn bijna in Westridge. Daar stappen altijd massa’s strandgangers in, en je wilt een toerist vast geen hartaanval bezorgen.’

Thea stak haar tong uit, maar toen de trein het station van Westridge binnenrolde, gespte ze vlug haar jarretels vast en schoof net op tijd haar rok omlaag.

Zoals Kate had voorspeld, stonden er veel strandgangers op het perron. Thea kreunde toen onze coupé tot stilstand kwam ter hoogte van een driekoppig gezin: een moeder, een vader en een jongetje van een jaar of zes met een emmer en schep in de ene hand en een smeltend chocolade-ijsje in de andere.

De vader trok onze coupédeur open. ‘Passen we er nog bij met zijn drieën?’ vroeg hij op joviale toon. Meteen stommelden ze naar binnen en sloegen de deur achter zich dicht. Plotseling voelde onze kleine coupé enorm krap aan.

‘Het spijt me enorm,’ zei Thea, en ze klonk inderdaad alsof het haar speet. ‘We zouden u er graag bij hebben, maar mijn vriendin hier’ – ze wees op mij – ‘is vandaag met proefverlof, en ze mag niet met minderjarigen in aanraking komen. De rechter heeft dat als strikte voorwaarde gesteld.’

De man knipperde met zijn ogen, en de vrouw giechelde nerveus. Het jongetje had het te druk met chocolade-ijs van zijn T-shirt vegen om te luisteren.

‘Ik zeg het in het belang van uw kind,’ zei Thea ernstig. ‘En Ariadne wil natuurlijk ook niet terug naar de jeugdgevangenis.’

‘Hiernaast is een lege coupé,’ zei Kate, die duidelijk moeite had haar gezicht in de plooi te houden. Ze stond op en opende de deur naar het gangpad. ‘Het spijt me erg. We willen u geen overlast bezorgen, maar het is voor iedereen het veiligst.’

Na ons argwanend te hebben opgenomen, leidde de man zijn vrouw en zoontje de coupé uit.

De coupédeur was nog niet achter het gezin dichtgevallen of Thea barstte in lachen uit.

Kate keek haar hoofdschuddend aan. ‘Dat levert geen punten op,’ zei ze, haar gezicht vertrokken van het onderdrukte lachen. ‘Ze geloofden je niet.’

‘Toe nou!’ Thea haalde een sigaret uit een pakje in de zak van haar blazer, stak die op en inhaleerde diep, ondanks het rookverbod op het raam. ‘Ze zijn toch weggegaan?’

‘Ja, maar alleen omdat ze dachten dat je gestoord was. Dat telt niet!’

‘Is... is dit een of ander spel?’ vroeg ik onzeker.

Er viel een lange stilte.

Thea en Kate keken elkaar aan, met diezelfde woordeloze blikwisseling met elkaar communicerend als eerder, alsof ze overlegden hoe ze zouden antwoorden. Toen glimlachte Kate, een flauwe, haast geheimzinnige glimlach. Ze leunde zo dicht naar me toe dat ik de donkere vlekjes in haar grijsblauwe ogen kon zien.

‘Niet zomaar een spel,’ zei ze. ‘Hét spel. Het leugenspel.’

Het leugenspel. Opeens staat het me weer even helder en levendig voor de geest als de geur van de zee of het krijsen van de meeuwen boven de Reach. Ik kan niet geloven dat ik het bijna was vergeten: de lijst boven Kates bed waarop ze de stand bijhield, vol met geheimzinnige optellingen volgens een ingewikkeld puntensysteem. Zoveel punten voor een nieuw slachtoffer. Zoveel voor onvoorwaardelijk geloof. Extra punten voor uitgebreide details of voor het overtuigen van iemand die je bijna had ontmaskerd. Ik heb er jaren niet meer aan gedacht, maar in zekere zin ben ik het spel al die tijd blijven spelen.

Ik zucht en kijk naar Freya, die met een vredige uitdrukking op haar gezicht aan mijn borst drinkt en volledig opgaat in het moment. En ik weet niet of ik wel terug kan.

Wat is er gebeurd? Waarom heeft Kate ons zo plotseling midden in de nacht geappt met zo’n dringende boodschap?

Ik kan maar één reden bedenken... en dat zou rampzalig zijn.

Net wanneer de trein het station van Salten binnenrijdt, piept mijn telefoon weer. Ik haal het toestel tevoorschijn in de veronderstelling dat het Kate is, om me te zeggen dat ze me inderdaad komt ophalen. Maar dat is niet zo. Het is Thea.

Ik kom eraan.

Het perron van Salten is bijna leeg. Terwijl het geluid van de trein wegsterft, keert de rust van het platteland weer en worden de zomergeluiden van Salten hoorbaar: tjilpende krekels, het gezang van vogels, het verre geluid van een dorsmachine op het veld. Als ik hier vroeger aankwam, stond de marine- en ijsblauwe minibus van Salten House al te wachten. Maar nu is de hete, stoffige parkeerplaats leeg; zelfs Kate is in geen velden of wegen te bekennen.

Met mijn zware tas over mijn schouder duw ik Freya over het perron naar de uitgang. Ik vraag me af wat ik zal doen. Moet ik Kate bellen? Waarom heb ik de aankomsttijd niet met haar afgestemd? Ik ben er automatisch van uitgegaan dat ze mijn appje had ontvangen, maar stel dat haar telefoon geen bereik heeft? Omdat de Watermolen geen vaste telefoonlijn heeft, is er geen ander nummer dat ik kan bellen.

Ik zet de kinderwagen op de rem en vis mijn telefoon uit mijn zak om te checken hoe laat het is en of ik berichten heb. Net wanneer ik mijn code intik, hoor ik het geluid van een motor dat wordt weerkaatst over de verzonken toegangsweg. Nog voor ik me helemaal heb omgedraaid, komt er een auto de parkeerplaats voor het station op rijden. Niet de enorme Land Rover waarmee Kate zeven jaar geleden op Fatima's bruiloft was verschenen, met de brede banken en de hijgende kop van Shadow uit het open raampje, maar een taxi. Ik heb de hoop al bijna opgegeven wanneer ik haar zie morrelen aan de portierkruk. Mijn hart maakt een sprongetje. Ik ben niet langer moeder en advocaat, maar een meisje dat over het perron op haar vriendin afrent.

‘Kate!’

Ze is niets veranderd. Dezelfde magere, knokige polsen, hetzelfde hazelnootbruine haar, dezelfde olijfkleurige huid en wipneus vol sproeten. Haar haar, samengebonden met een elastiekje, is langer en de dunne huid rondom haar ogen en mond vertoont fijne rimpeltjes, maar verder is het Kate. Mijn Kate. We vliegen elkaar in de armen. Zelfs haar geur – sigaretten, terpentijn, zeep – is nog precies zoals ik me herinner. Wanneer ik haar even later op een armlengte afstand hou, merk ik dat ik ondanks alles als een idioot sta te grijnzen.

‘Kate,’ zeg ik weer. Het klinkt onnozel. Ze omhelst me opnieuw en drukt me zo stevig tegen zich aan dat ik haar botten kan voelen. Haar haar kriebelt in mijn gezicht.

Dan hoor ik een kreetje en herinner ik me weer wie ik ben. Ik word weer de persoon die ik ben geworden en herinner me alles wat er is gebeurd sinds Kate en ik elkaar voor het laatst zagen.

‘Kate,’ zeg ik nogmaals. Het geluid van haar naam op mijn tong voelt perfect aan. ‘Kate, mag ik je voorstellen aan mijn dochter?’ Ik schuif de zonnekap naar achteren en til het boze, kronkelende bundeltje eruit.

Kate neemt haar aarzelend van me over, maar dan breekt er een glimlach door op haar smalle, beweeglijke gezicht.

‘Wat ben je mooi,’ zegt ze tegen Freya. Haar stem is zacht en hees, precies zoals ik me herinner. ‘Net als je moeder. Ze is prachtig, Isa.’

‘Ja, hè?’ Ik kijk naar Freya, die verbaasd opkijkt naar het vreemde gezicht boven haar. Twee paar blauwe ogen kijken elkaar nieuwsgierig aan. Dan steekt ze haar mollige handje uit naar Kates haar, maar halverwege stopt ze, betoverd door iets in het licht. ‘Ze heeft Owens ogen,’ zeg ik. Als kind had ik altijd blauwe ogen willen hebben.

‘Kom,’ zegt Kate tegen Freya. Ze pakt haar handje en strijkt met haar vingers over de kuiltjes in de zijdeachtige babyhuid. ‘We gaan.’

‘Wat is er met je auto gebeurd?’ vraag ik terwijl we naar de taxi lopen. Kate heeft Freya in haar armen en ik duw de kinderwagen, met mijn tas erin.

‘Die is weer eens kapot. Hij moet naar de garage, maar daar heb ik zoals gewoonlijk geen geld voor.’

‘O, Kate.’

O, Kate, denk ik, wanneer neem je nu eindelijk eens een gewone baan? Verkoop de Watermolen en ga ergens wonen waar mensen je werk waarderen en je niets te maken hebt met het teruglopende aantal toeristen in Salten. Maar ik weet het antwoord al: nooit. Kate zal de Watermolen nooit verlaten, en Salten evenmin.

‘Naar de Watermolen, dames?’ roept de taxichauffeur uit het raampje.

Kate knikt. ‘Dank je, Rick.’

‘Ik gooi de kinderwagen wel even in de kofferbak,’ oppert hij, terwijl hij uitstapt. ‘Hij kan toch worden opgevouwen?’

‘Ja.’ Terwijl ik sta te hannesen met de sluitingen, schiet me iets te binnen. ‘O nee, ik ben het autostoeltje vergeten. Ik heb alleen de reiswieg bij me, omdat ze daar ook in kan slapen.’

‘Hier komt toch geen politie,’ zegt Rick ontspannen. Hij legt de kinderwagen achterin en doet de klep dicht. ‘Alleen Mary’s zoon, en die bekeurt geen passagiers van mij.’

Ik maakte me zorgen om Freya, niet om de politie, maar de naam Mary wekt mijn interesse en leidt me af.

‘Mary’s zoon?’ Ik kijk naar Kate. ‘Toch niet Mark Wren?’

‘Jawel,’ antwoordt ze met een droog glimlachje, waardoor haar mondhoek omhoogkrult. ‘Brigadier Wren nu.’

‘Maar daar is hij toch veel te jong voor!’

‘Hij is maar een paar jaar jonger dan wij.’

Ze heeft gelijk. Dertig is oud genoeg om politieagent te zijn. Ik kan me Mark Wren alleen moeilijk voorstellen als een dertigjarige man. In mijn herinnering is hij nog altijd een jongen van veertien met acne, een donzige bovenlip en een kromme rug om zijn lengte te verdoezelen. Ik vraag me af of hij zich ons nog herinnert. En het spel.

‘Sorry,’ zegt Kate terwijl we onze veiligheidsgordels omdoen. ‘Hou haar maar op je schoot, ook al is het niet ideaal.’

‘Ik zal voorzichtig rijden,’ zegt Rick. We rijden stuiterend over de hobbelige parkeerplaats en duiken het verzonken weggetje in. ‘Gelukkig is het maar een paar kilometer.’

‘Via het moeras is het nog korter,’ zegt Kate, en ze geeft een kneepje in mijn hand. Ik weet dat ze aan de keren denkt dat we via het zoutmoeras van en naar school zijn gelopen. ‘Maar dat kan niet met de kinderwagen.’

‘Het is warm voor juni, hè?’ babbelt Rick rustig verder. Hij neemt een bocht en het zonlicht breekt door het bladerdak van de bomen. Ik voel de warmte op mijn gezicht en knijp mijn ogen samen tegen het felle licht. Hopelijk ben ik mijn zonnebril niet vergeten in te pakken.

‘Snikheet,’ zeg ik. ‘In Londen was het lang niet zo warm.’

‘Wat brengt je hier terug?’ Onze blikken kruisen elkaar in de achteruitkijkspiegel. ‘Jij zat toch bij Kate op school, of niet?’

‘Dat klopt,’ zeg ik, en daar laat ik het bij. Wat brengt me terug? Een appje? Vier woorden? Ik kijk Kate aan, al weet ik dat ze niets kan zeggen waar Rick bij is.

‘Isa is hier vanwege de reünie,’ zegt Kate onverwacht. ‘In Salten House.’

Als ze mijn verbaasde blik ziet, geeft ze me een waarschuwend kneepje, maar omdat we een spoorwegovergang kruisen en de auto over de rails hobbelt, moet ik haar hand loslaten om Freya met beide handen te kunnen vasthouden.

‘Ik heb gehoord dat het er chic aan toegaat bij die reüniediners van Salten House,’ zegt Rick. ‘Mijn jongste dochter werkt er als serveerster om wat bij te verdienen, dus ik hoor nog wel eens wat. Canapés, champagne, alles erop en eraan.’

‘Ik ben nog nooit naar zo’n diner geweest,’ zegt Kate. ‘Maar het is alweer vijftien jaar geleden dat onze klas eindexamen deed, en het leek me leuk om dit jaar van de partij te zijn.’

Vijftien jaar? Even denk ik dat ze verkeerd heeft teruggerekend, maar dan valt het kwartje. Wij zijn zeventien jaar geleden vertrokken, na het examen aan het eind van het vijfde jaar, terwijl de rest van onze klas twee jaar daarna eindexamen deed. Voor hen is het dus een vijftienjarig jubileum.

De taxi maakt een scherpe bocht. Mijn hart klopt in mijn keel en ik grijp Freya steviger vast. Hoe kon ik zo dom zijn het autostoeltje thuis te laten?

‘Kom je hier nog vaak terug?’ vraagt Rick aan mij in de achteruitkijkspiegel.

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Ik... ben hier al een tijd niet geweest. Je weet hoe dat gaat.’ Ik schuif ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel. Ik weet dat ik Freya te stevig vastklem, maar het lukt me niet me te ontspannen. ‘Het is moeilijk om tijd vrij te maken.’

‘Het is hier prachtig,’ gaat Rick door. ‘Ik kan me niet voorstellen dat ik ergens anders zou moeten wonen. Maar dat is natuurlijk anders wanneer je hier niet bent geboren en getogen. Waar komen je ouders vandaan?’

‘Ze zijn... waren...’ stamel ik. Kates aanwezigheid geeft me steun en ik haal diep adem. ‘Mijn vader woont nu in Schotland, maar ik ben opgegroeid in Londen.’

De auto ratelt over een veerooster, en dan maken de bomen plaats voor moeras.

Plotseling ligt hij daar. De Reach. Breed en grijs en hier en daar begroeid met riet, de langgerekte, zongebleeke wolken weerspiegelend in het gerimpelde wateroppervlak. Het is allemaal zo weids en licht en helder dat ik er een brok van in mijn keel krijg.

Kate kijkt me glimlachend aan. ‘Was je het vergeten?’ vraagt ze zacht.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nooit.’ Maar dat is niet waar. Ik was het wél vergeten. Ik was vergeten hoe het voelde om hier te zijn. Er is geen plek ter wereld zoals de Reach. Ik heb al heel wat riviermondingen gezien in mijn leven, maar er is er geen een zo mooi als deze, waar het land en de lucht en de zee zo in elkaar overvloeien dat je niet meer weet waar de wolken ophouden en het water begint.

De weg kronkelt omlaag en wordt steeds smaller, totdat hij uiteindelijk overgaat in een kiezelpad, met gras tussen de voren.

Dan doemt de Watermolen in de verte op: een zwart silhouet tegen het spiegelende water, nog havelozer en schever dan in mijn herinnering. Het gebouw heeft veel weg van een door de wind bijeengedreven verzameling drijfhout; het ziet eruit alsof het bij de minste of geringste storm omver kan worden geblazen. Mijn hart zwelt op en ik word overspoeld door tedere herinneringen die met gevederde vleugels tegen de binnenkant van mijn schedel slaan.

Thea, naakt zwemmend in de Reach bij zonsondergang, haar huid goudkleurig in het avondlicht, met de lange donkere schaduwen van de onvolgroeide bomen op het vuurrode water die de Reach een tijgerachtige pracht gaven.

Kate die op een winterse ochtend, hangend uit het met ijsbloemen bedekte raam van de Watermolen, haar armen in de lucht gooit en een witte ademwolk naar de hemel brult.

Fatima, zonnebadend op de houten aanlegsteiger in haar piepkleine bikini, haar huid mahoniebruin van de zomerzon en het glinsterende licht van de golven weerspiegelend in de glazen van haar enorme zonnebril.

En Luc... Luc... Mijn hart krimpt ineen en mijn gedachten blokkeren.

We naderen een gesloten hek over de weg.

‘Je kunt hier beter stoppen,’ zegt Kate tegen Rick. ‘We hadden afgelopen nacht hoogtij, dus de grond verderop is nog te zacht.’

‘Weet je het zeker?’ Hij kijkt haar over zijn schouder aan. ‘Ik wil het best proberen, hoor.’

‘Nee, we lopen wel.’ Ze legt haar hand op de deurkruk en reikt hem een tientje aan.

Hij wuift het geld weg. ‘Ik hoef geen geld van je, lieverd.’

‘Maar Rick...’

‘Niks te maren. Je pa was een goed mens, wat de andere dorpelingen ook beweren. Petje af dat je het hier hebt uitgehouden, met die roddelaars. Betaal me maar een andere keer.’

Kate slikt iets weg. Ze wil iets zeggen, maar krijgt geen woord uit haar keel. En dus doe ik het voor haar.

‘Dank je wel, Rick,’ zeg ik. ‘Maar ik wil wel graag betalen. Alsjeblieft.’ Ik hou hem mijn eigen briefje van tien voor.

Hij aarzelt. Ik leg het geld in de asbak en stap uit. Terwijl ik Freya vasthoud, pakt Kate mijn tas en de kinderwagen uit de kofferbak. Zodra Freya veilig in de kinderwagen vastgegespt zit, knikt hij.

‘Goed dan. Als jullie een lift nodig hebben, bellen jullie mij, oké? Dag en nacht. Ik vind het maar niks dat jullie hier zonder vervoer zitten. Dat geval daar’ – hij knikt met zijn hoofd naar de Watermolen – ‘stort een dezer dagen nog eens in elkaar. Als

jullie vervoer nodig hebben, aarzel dan niet me te bellen, of jullie nou geld hebben of niet. Begrepen?’

Ik knik. ‘Begrepen.’

Zijn aanbod stelt me enigszins gerust.